

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
---	--

Talmud Navigator

נזיר-שלשה מינין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
חומץ.												!	◇	לה:	
אף כל פרי מאי היא?													^	◇	לה:
גוהרק.													!	◇	לה:
אף כל דפסולת פרי מאי היא?													^	◇	לה:
לאיתווי עינבי דכרין.	רב כהנא:												!	◇	לה:
ועד זג - אמר רבינא: לאיתווי דבין הבינים.	[רבינא]												■	◇	לה:
אי מה הפרט מפורש פרי גמור, אף כל פרי גמור	אמר מר:												⋈	◇	לה:
אמרת? א"כ, מה הניח הכתוב במשמעו שלא אמרו? ענבים לחים ויבשים הא כתיבי, יין וחומץ הא כתיבי, הא אין עליך לדון כלשון אחרון אלא כלשון ראשון.													!	◇	לה:
ומאחר שסופינו לרבות כל דבר, מה ת"ל מחרצנים ועד זג?													⋈	◇	לה:
לומר לך: כל מקום שאתה מוצא פרט וכלל, אי אתה רשאי למושכו ולדונו כעין הפרט, אלא נעשה כלל מוסף על הפרט, עד שיפרוט לך הכתוב כדרך שפרט לך בנויר, מחרצנים ועד זג.													!	◇	לה:
לר' אלעזר בן עזריה, דקא מוקים להאי מחרצנים ועד זג, לומר שאינו חייב עד שיאכל ב' חרצנים וזג, פרטא מנא ליה?													⋈	◇	לה:
סבר לה רבי אלעזר, דדריש מיעט וריבה.													!	◇	לה:
ואי בעית אימא: כרבנן, דאי סלקא דעתך כדאמר רבי אלעזר בן עזריה, ליכתביה רחמנא להאי מחרצנים ועד זג גבי פרטי, למאי הלכתא כתביה בטר כלל? שמע מינה למידייניה בכלל ופרט.													!	◇	לה:
ואימא: כוליה להכי הוא דאתא													⋈	◇	לה:
א"כ, לכתוב או שני חרצנים או שני זגים או חרצן וזג, למאי הלכתא כתב רחמנא מחרצנים ועד זג? שמע מינה למידרש ביה כלל ופרט, ואיכא נמי למידרש ביה: עד שיאכל שני חרצנים וזג.													!	◇	לה:
ורבי אלעזר דדריש מיעט וריבה, פרט וכלל ופרט מנא ליה?													^	◇	לה:
נפקא ליה מהאי קרא: (שמות כב) וכי יתן איש אל רעהו חמור או שור או שה - פרט, וכל בהמה - כלל, לשמור - חזר ופרט, פרט וכלל ופרט אי אתה דן אלא כעין הפרט.	רבי אבהו:												!	◇	לה:
נפקא ליה מהאי קרא: (ויקרא א) ואם מן - פרט, הצאן - כלל, כבשים ועזים - חזר ופרט, פרט וכלל ופרט אי אתה דן אלא כעין הפרט.	רבא:												!	◇	לה:
ולילף מן הדין קרא: (ויקרא א) מן - פרט, הבהמה - כלל, בקר וצאן - חזר ופרט, פרט וכלל ופרט אי אתה דן אלא כעין הפרט	רב יהודה מדיסקרתא לרבא:												⋈	◇	לה:
מן האי ליכא למשמע מינה, דאי מהתם, הוה אמינא הבהמה - חיה בכלל בהמה.	א"ל: [רבא]												!	◇	לה:
חיה בכלל בהמה? הא כתיב בקר וצאן, והוה ליה פרט וכלל, ואי אתה דן אלא כעין הפרט.	א"ל: [רב יהודה מדיסקרתא]												⋈	◇	לה:
ומנלן דהכי הוא?													^	◇	לה:
(דברים יד) ונתת הכסף בכל אשר תאוו נפשך - כלל, בבקר ובצאן וביין ובשכר - פרט, ובכל אשר תשאלך נפשך - חזר וכלל, כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט, מה הפרט מפורש פרי מפרי וגידולי קרקע, אף כל פרי מפרי וגידולי קרקע.	דתניא:												!	◇	לה:
מכדי כלל ופרט וכלל כעין פרטא דיינינן, כללא בתרא מאי אהני?													⋈	◇	לה:
אהני לאוסופי כל דמי ליה.													!	◇	לה:
ותו, פרט וכלל ופרט כעין הפרט דיינינן, פרטא בתרא מאי אהני?													⋈	◇	לה:
אי לאו פרטא בתרא, ה"א נעשה כלל מוסף על הפרט.													!	◇	לה:
ומכדי תרין כללי ופרטא ותריין פרטי וכללא כעין פרטא דיינינן, מאי איכא ביני וביני?													⋈	◇	לה:
איכא, דאילו תרתין כללי ופרטא - אי איכא פרטא דדמי ליה אפילו בחד צד מרבינן, תרי פרטי וכללא - אי איכא פרטא דמשני צדדין מרבינן, בחד צד לא מרבינן.													!	◇	לה:
מכדי פרט דמלא נעשה כלל מוסף על הפרט ואיתרבי כל מילי, ומיעט וריבה נמי ריבה הכל ואיתרבי כל מילי, מאי איכא בין מיעט וריבה לפרט וכלל?													⋈	◇	לה:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא-:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
--	--

Talmud Navigator

נזיר- שלשה מינין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
רבי אבהו כי קאמר לר' עקיבא.	אמר ליה ההוא מרבנן:											!	◇	לו.
הי ר' עקיבא?												^	◇	לו.
אילימא רבי עקיבא דהכא												!		לו.
אפילו שרה פיתו ביין ויש בו כדי לצרף כזית - חייב	דתנן, רבי עקיבא:											!	◇	לו.
וממאי? דילמא הוא דאיכא כזית מיין לחודיה												ז	◇	לו.
וכ"ת מאי למימרא?												ז		לו.
לאפוקי מת"ק												!		לו.
עד שישתה רביעית יין	דאמר: [ת"ק]											!	■	לו.
אלא רבי עקיבא דבריייתא												!		לו.
נזיר ששרה פתו ביין ואכל כזית מפת ומיין. חייב.	דתניא, רבי עקיבא:											!	◇	לו.
לרבי עקיבא דקא מוקים ליה להאי וכל משרת להיתר מצטרף לאיסור, ליתן טעם כעיקר מנ"ל?	רב אחא בריה דרב אויא לרב אשי:											ז	◇	לו.
יליף מבשר בחלב, לאו טעם בעלמא הוא ואסור, הכא נמי לא שנא.	[רבי עקיבא]											!	◇	לו.
ורבנן?												ז		לו.
מבשר בחלב לא גמרינן, חידוש הוא.	[רבנן]											!	◇	לו.
מאי חידושיה?												^		לו.
אילימא דהאי לחודיה והאי לחודיה שרי ובהדי הדדי אסור												!		לו.
כלאים נמי, האי לחודיה שרי והאי לחודיה שרי ובהדי הדדי אסור												ז		לו.
אלא דאי תרו ליה כולי יומא בחלבא - שרי, ומבשיל ליה בשולי - אסור.												!	◇	לו.
ורבי עקיבא נמי, בשר בחלב חידוש הוא												ז		לו.
אלא, יליף מגיעולי עובדי כוכבים, דאמר רחמנא: (במדבר לא) כל דבר אשר יבא אשך יבא אשך, למימרא דאסורין, גיעולי עובדי כוכבים, לאו טעמא בעלמא הוא ואסור, הכא נמי לא שנא.	[רבי עקיבא]											!	◇	לו.
ולרבנן נמי תיפוק להו מגיעולי עובדי כוכבים												ז		לו:
התם חידוש הוא, דהא בכל התורה כולה נותן טעם לפגם מותר, וגבי גיעולי עובדי כוכבים אסור.	אמר ליה: [רבנן]											!	◇	לו:
ולר"ע נמי הא חידוש הוא												ז	◇	לו:
לא אסרה תורה אלא לקדירה בת יומא, דלאו נותן טעם לפגם הוא.	רב הונא בר חייא:											!	◇	לו:
ורבנן?												ז		לו:
קדירה בת יומא נמי אי אפשר דלא פגמה פורתא.	[רבנן]											!	◇	לו:
מדרבנן נשמע לרבי עקיבא, לאו אמרי רבנן: האי משרת ליתן טעם כעיקר, ומכאן אתה דן לכל איסורין שבתורה? לרבי עקיבא נמי דקא מוקים ליה להאי משרת להיתר מצטרף לאיסור, לימא: מכאן אתה דן לכל איסורין שבתורה.	רב אחא בריה דרב אויא לרב אשי:											ז	◇	לו:
משום דהוי נזיר וחטאת ב' כתובין הבאין כאחד, וכל ב' כתובין הבאין כאחד אין מלמדין.	א"ל: [רב אשי]											!	◇	לו:
נזיר, הא דאמרן												■		לו:
חטאת מאי היא?												^		לו:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
נזיר- שלשה מינין	מימרא	מאן דאמר													
(ויקרא ו) כל אשר יגע בבשרה יקדש - יכול אפי' שלא בלע? ת"ל: בבשרה - עד שיבלע בבשרה, יקדש - להיות כמוה, שאם פסולה היא - יפסל, ואם כשרה - תאכל כחמור שבה.		דתניא:	■												לז:
ורבנן?		ז													לז:
צריכי, דאי כתב רחמנא גבי חטאת, ה"א נזיר לא אתי מינה, משום דנזיר מקדשים לא ילפינן ואי כתב רחמנא גבי נזיר, הוה אמינא מנזיר לא ילפינן, משום דחמיר איסוריה, דאפי' חרצן אסיר ליה, הלכך לא אתיא מיניה.		[רבנן]	!												לז:
ור"ע?		ז													לז:
למאי צריכי? בשלמא אי כתב רחמנא חטאת לא גמר נזיר מינה, החולין - מקדשים לא גמרינן, אלא לכתוב רחמנא בנזיר ותיתי חטאת מיניה, דהא כל איסורין שבתורה קא גמרי מנזיר.		אמר לך: [רבי עקיבא]	!												לז:
ורבנן?		ז													לז:
חטאת - להיתר מצטרף לאיסור, וחולין מקדשים לא גמרינן, ומשרת - ליתן טעם כעיקר, מכאן אתה דן לכל איסורין שבתורה.		אמרי לך: [רבנן]	!												לז:
ור"ע עקיבא?		ז													לז:
תרוייהו להיתר מצטרף לאיסור, והוה להו שני כתובין הבאין כאחד, וכל שני כתובין הבאים כאחד אין מלמדין.		[רבי עקיבא]	!												לז:
אלא הא דתניא:		רב אשי לרב כהנא:	ז												לז:
(במדבר ו) מכל אשר יעשה מגפן היין לימד על איסורי נזיר שהן מצטרפין זה עם זה		[תניא]	■	ז											לז:
לר"ע, השתא י"ל היתר מצטרף לאיסור, איסור לאיסור מבעיא?			ז												לז:
היתר לאיסור - בבת אחת, איסור לאיסור - אפילו בזה אחר זה.		א"ל: [רב כהנא]	!												לז:
ור"ש דלית ליה צירוף			■	ז											לז:
מכל אשר יעשה מאי דריש ביה?			ז												לה.
ההוא מיבעי ליה: לעולם אינו נזיר עד שיזיר מכולן.		אמר לך: [ר"ש]	!												לה.
כל רביעיות שבתורה אין היתר מצטרף לאיסור, חוץ מרביעית שבנזיר, שהרי אמרה תורה משרת.		רבי אבהו א"ר אלעזר:	■												לה.
מאי איכא בין ר' יוחנן לר' אלעזר?			^												לה.
איכא בינייהו, דר' יוחנן מרבי אפי' אוכלין, ור"א - משקין אין, מידי אחרינא לא.			!												לה.
עשר רביעיות הן		רבי אלעזר:	■												לה.
ונקיט רב כהנא בידיה חמש סומקתא וחמש חיזורתא.			■												לה.
חמש סומקתא: נזיר, ועושה פסה, שהורו, במקדש, ומתו.			■												לה.
נזיר			■												לה.
רביעית יין לנזיר.			■												לה.
עושה פסה			■												לה.
ארבע כוסות הללו, צריך שיהא בהן כדי רביעית.		דאמר רב יהודה אמר שמואל:	■												לה.
שהורו			■												לה.
שתה רביעית יין אל יורה.			■												לה.
במקדש			■												לה.
שתה רביעית יין ונכנס למקדש, חייב מיתה.			■												לה.

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review & קושיא- challenge < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story ■ מירא- statement ■ ראייה- proof	מקרא-key:
--	------------------

Talmud Navigator

נזיר-שלשה מינין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ומתו													לה.
מנין לרביעית דם שיוצאה משני מתים שהיא מטמאה באהל? שנאמר: (ויקרא כא) ועל כל נפשות מת לא יבא.	דתניא:												לה.
וחמש חיוורתא: חלת, נזיר, ומצורע, שנפסלו, בשבת.													לה.
חלת													לה.
רביעית שמן לחלה.													לה.
נזיר													לה.
רביעית שמן לנזיר.													לה.
מצורע													לה.
רביעית מים למצורע.													לה.
שנפסלו													לה.
ושאר כל המשקין טמאין פוסלין את הגוייה ברביעית.	דתנן:												לה.
בשבת													לה.
ושאר כל המשקין ברביעית ושאר כל השופכים ברביעית.	דתנן:												לה.
ותו ליכא? והאיכא: מרביעית נוטלין לידים לאחד ואפילו לשנים													לה.
בפלוגתא לא קא מיירי.													לה.
והא איכא: היה מביא פיילי של חרס ונותן לתוכה חצי לוג מים מן הכיור,	[ת"ק]												לה.
רביעית	רבי יהודה:												לה.
בפלוגתא לא קא מיירי.													לה.
והאיכא: כמה מים נותן לתוכה? כל שהוא	[ת"ק]												לה.
רביעית	רבי זכאי:												לה.
בפלוגתא לא קא מיירי.													לה.
והאיכא: מקוה													לה.
בר מההיא, דבטלוה רבנן.													לה.
ואינו חייב אלא עד שיאכל מן הענבים כזית וכו'.													לה:
תנא קמא לא מדמי להון לכל איסורי נזיר לשתיה													לה:
ורבי עקיבא?													לה:
כיון דכתיב: (במדבר ו) וענבים לחים ויבשים לא יאכל, מה אכילה כזית, אף כל איסורין כזית.	[רבי עקיבא]												לה:
וחייב על היין בפני עצמו כו'.													לה:
וענבים לחים ויבשים לא יאכל - לחייב על זה בפני עצמו ועל זה בפני עצמו, מכאן אתה דן לכל איסורין שבתורה: מה כאן שהוא מין אחד והן שני שמות - וחייב על זה בפני עצמו ועל זה בפני עצמו, אף כל שהוא מין אחד והן שני שמות - חייב על זה בפני עצמו ועל זה בפני עצמו, לאיתווי חמרא חדתא ועינבי.	תנו רבנן:												לה:
אכל חרצן - לוקה שתיים, אכל זג - לוקה שתיים, אכל חרצן זוג - לוקה שלש	אביי:												לה:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

נזיר-שלשה מינין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל
אינו לוקה אלא אחת, שאינו לוקה אלא שבכללות.	רבא:												לה:
נזיר שהיה שותה יין כל היום - אינו חייב אלא אחת, אמרו לו אל תשתה אל תשתה והוא שותה - חייב על כל אחת ואחת, אכל ענבים לחים ויבשים, חרצנים ווגים, וסחט אשכול של ענבים ושתה - לוקה חמש	מתיב רב פפא, ר"א אומר:												לה:
אי הכי, לילקי שש, אחת על (במדבר ו) מכל אשר יעשה.													לה:
תנא ושייר.													לה:
מאי שייר דהאי שייר?													לה:
שייר (במדבר ל) לא יחל דברו.													לה:
אי משום האי לאו שירא הוא, כי קתני מידי דלא איתיה בדוכת' אחריתי, לא יחל דברו איתיה בנדרי'.													לה:
והא שייר דבין הביניים	רבינא מפרזקיא לרב אשי:												לה:
לא תניא מידי חמש.	אלא אמר רב פפא:												לה:
והא אותביה חמש, ומאחר דלא תניא חמש, מ"ט אותביה?													לה:
אנא סברי: לאו גמרא היא בידיה והדר ביה, ולא ידענא דגמרא היא בידיה ולא הדר ביה.	רב פפא:												לט:
רבי אלעזר בן עזריה אומר כו'.													לט:
כמאן מתרגמינן: מפורצנין ועד עיצורין? כר' יוסי.	רב יוסף:												לט:
סתם נזירות ל' יום.													לט:
גילה או שגילהוהו לסטים - סותר ל' יום.													לט:
נזיר שגילה בין בזוג בין בתער, או שסיפסף כל שהוא - חייב.													לט:
האי מזיא, מלתחת רבי או מלעיל?	איבעיא להו:												לט:
למאי נפקא מינה?													לט:
לנזיר שגילהוהו ליסטים ושיירו בו כדי לכוף ראשו לעיקרו, אי אמרת מלתחת רבי, נזירות הא שקליה, אלא אי אמרת מלעיל רבי, מאי דאקדיש הא קאים?													לט:
מהא אינבא חיה דקאים בעיקבא דבינתא, ואי סלקא דעתך מלתחת רבי, ברישא דבינתא בעי למיקם.	ת"ש:												לט:
לעולם מלתחת רבי, ואגב חיותא נחית ואויל אינבא.													לט:
אינבא מתה ברישא דבינתא, ואי סלקא דעתך מלעיל רבי, בעיקבא דבינתא בעי למיקם.	ת"ש												לט:
התם נמי, משום דלית בה חילא, שרוגי שריגא ואויל.													לט:
מבלורית דכושיים, דבתר דמגדלין לה רפיא מלתחת.	תא שמע:												לט:
התם נמי, אידי דקמטא היא משיכבא דרפיא.													לט:
מסקרתא דרפי עמרא מלתחת	תא שמע:												לט:
ותו כד צבעי סביא דיקנהון, חוורן עיקבי נימהון.	ותנן:												לט:
ש"מ מלתחת רבי, ש"מ.													לט:
נזיר שגילהוהו לסטים ושיירו בו כדי לכוף ראשו לעיקרו - אינו סותר	ואלא הא דתניא:												לט:
ואי סלקא דעתך מלתחת רבי, ליסתור													לט:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא-:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
--	--

Talmud Navigator

נזיר- שלשה מינין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כגון שגילחיהו אחר מלאת, ומני? רבי אליעזר היא												ל:ט
כל אחר מלאת - ז' סותר.	דאמר: [רבי אליעזר]											ל:ט
מ"ט דר"א?												ל:ט
יליף תגלחת טהרה מתגלחת טומאה, מה תגלחת טומאה שבעה, אף תגלחת טהרה שבעה												ל:ט
כל ז' יומין אתיא מזוייא כדי לכופ ראשו לעיקרו.	וקים להו לרבנן:											ל:ט
נזיר שגילה בין בתער בין בזוג, או שסיפסף כל שהוא - חייב.												ל:ט
(במדבר 1) תער - אין לי אלא תער תלש, מירט, סיפסף כל שהוא מנין? ת"ל: (במדבר 1) קדוש יהיה גדל פרע שער ראשו, דברי ר' יאשיה	ת"ר: [רבי יאשיה]											ל:ט
תער - אין לי אלא תער מירט, תלש, סיפסף כל שהוא - פטור	רבי יונתן:											ל:ט
והכתיב: קדוש יהיה												ל:ט
למימרא, דאם גילה ליה בתער קאים עליה בעשה ול"ת.												ל:ט
תער - אין לי אלא תער תלש, מירט, סיפסף כל שהוא מנין? ת"ל: (במדבר 1) לא יעבור על ראשו	תניא אידך:											ל:ט
ומאחר שסופינו לרבות כל דבר, מה ת"ל תער לא יעבור על ראשו?												ל:ט
לפי שלא למדנו לתגלחת האחרונה שהיא בתער, ללמדו ממצורע אי אפשר, שאין דנין קל מחמור להחמיר עליף	[ת"ק]											ל:ט
אינו צריך, הרי הוא אומר: תער לא יעבור על ראשו עד מלאת, התורה אמרה: אחר מלאת לא תהא תגלחת אלא בתער.	רבי:											מ.
והכתיב: תער לא יעבור על ראשו												מ.
לעבור עליו בשני לאוין.												מ.
ללקות - באחת, לעכב - בשתים, לסתור - אינו סותר אלא ברוב ראשו ובתער.	רב חסדא:											מ.
בתער אין, במידי אחרינא לא												מ.
מנין לרבות את כל המעבירין	והקתני:											מ.
אלא אימא: כעין תער.												מ.
נזיר שתלש, מירט, סיפסף כל שהוא - אינו סותר אלא ברוב ראשו ובתער	תניא נמי הכי: [ת"ק]											מ.
כשם ששתי שערות מעכבות בו, כך שתי שערות סותרות בו.	רבי שמעון בן יהודה אומר משום ר"ש:											מ.
שלשה מגלחין ותגלחתן מצוה: נזיר, ומצורע, ולוים, וכולן שגילחו שלא בתער, או ששיירו שתי שערות - לא עשו ולא כלום.	תנן התם:											מ.
שלשה מגלחין ותגלחתן מצוה.	אמר ר':											מ.
פשיטא												מ.
מ"ד משום עבורי שער הוא, ואפילו סך נשא, קמ"ל דלא.												מ.
וכולן שגילחו שלא בתער	קתני:											מ.
בשלמא גבי נזיר, כתיב: תער לא יעבור על ראשו, וגבי לוים, כתיב: (במדבר 1) והעבירו תער על כל בשרם, אלא מצורע בתער מנלן?												מ.
וכ"ת יתני מלוים, מה לוים שכן טעונין תגלחת ואין תגלחתן אלא בתער, אף אני אביא את המצורע שהוא טעון תגלחת ואין תגלחתו אלא בתער												מ.
איכא למיפרך: מה ללוים שכן טעונין תנופה בגופם, תאמר במצורע דלא												מ.

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-!</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פיסקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>מקרא- key:</p>			
מאן דאמר	נזיר- שלשה מינין						
אלא תיתי מנזיר.	מאן דאמר				!	מ.	
מה לנזיר שכן קרבנו טעון לחם, תאמר במצורע דלא	מימרא				;	מ.	
אלא מחדא לא אתיא, תיתי מתרויהון.					!	מ.	
מהי תיתי?					^	מ.	
תיתי מלויים, מה ללויים שכן טעונין תנופה בגופן נזיר יוכיח. מה לנזיר שכן קרבנו טעון לחם לויים יוכיחו. וחזר הדין, לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה, הצד השווה שבהם - שהן טעונין תגלחת ותגלחתן בתער, אף אני אביא את המצורע שהוא טעון תגלחת ותגלחתו בתער.					!	◇	מ.
ולפרוך: מה להצד השווה שבהן - שכן אין קרבנו בדלות, תאמר במצורע שקרבנו בדלות.	רבא מברניש לרב אשי:				;	◇	מ.
האי תנא מעיקרא אמר ללמדו מצורע אי אפשר, שאין דנין קל מחמור להחמיר עליו, והדר אמר נילף מדינא, ומדינא נמי לא יליף.	רבא בר משרשיא לרבא:				;	◇	מ:
ההוא אליבא דרבנן, הא אליבא דר' אליעזר	אמר ליה: [רבא]				!	◇	מ:
ואינו חייב עד שילקטנו בתער	דתנן: [רבנן]				! ■	◇	מ:
אפילו ליקטו במלקט וברהיטני - חייב.	רבי אליעזר:				! ■	◇	מ:
מאי טעמייהו דרבנן?					^	◇	מ:
(ויקרא יד) זקנו - מה ת"ל? לפי שנאמר: (ויקרא כא) ופאת זקנם לא יגלחו, יכול אפילו מצורע כן? ת"ל: זקנו	דתניא:				! ■	◇	מ:
ומגלן דבתער?					;	◇	מ:
ופאת זקנם לא יגלחו - יכול אפילו יגלחו במספרים יהא חייב? ת"ל: (ויקרא יט) ולא תשחית יכול ליקטו במלקט וברהיטני יהא חייב? ת"ל: ופאת זקנם לא יגלחו, הא כיצד? איזהו גילוח שיש בו השחתה? הוי אומר: זה תער.	דתניא:				! ■	◇	מ:
ממאי? דילמא לעולם אפילו ליקטו במלקט וברהיטני נמי מצוה קעביד, והא קאתי לאשמעינן, דאפילו בתער לא מיחייב עליה					;	◇	מ:
אי ס"ד כי עביד נמי במלקט וברהיטני שפיר דמי, לישתוק קרא מיניה, ואנא אמינא: ומה גבי נזיר דאיסורא קא עביד אפ"ה מחייב, הכא דמצוה לא כל שכן	אמרי:				!	◇	מ:
ותו, אי ס"ד כי עביד במלקט וברהיטני מצוה קא עביד, מדלא כתיב תער, כר"ל					!	◇	מא.
כל מקום שאתה מוצא עשה ולא תעשה, אם אתה יכול לקיים את שניהם - מוטב, ואם לאו - יבא עשה וידחה את לא תעשה.	דאמר: [ריש לקיש]				! ■	◇	מא.